

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

23. ÚNORA 2020

Z obsahu:

„Kristovým jménem
vyzýváme:

Smiřte se s Bohem!“

Poselství papeže
Františka k postní
době 2020

- strana 2 -

**Svatý Osvald
z Worcesteru**

Libor Rösner

- strana 4 -

Sto růží

**Panny Marie pro
rozjímání (17)**

P. Clemente

Arranz Enjuto

- strana 6 -

Matka

Evženie Ravasio (7)

- strana 7 -

Cesta k Bohu (6)

Sv. František Saleský

- strana 8 -

**Souhlas s obnovou
Mariánského sloupu
na Staroměstském
náměstí v Praze
a cesta k němu**

Mgr. Ing. Josef
Pejřimovský, Ph.D.

- strana 10 -

Kopie torza sochy Panny Marie s dokončenými stavebními díly mariánského sloupu, umístěné na lodi kotvíci pod klášterem křižovníků u Karlova mostu. (Foto Martin Frouz)

Svatý Oswald z Worcesteru

Letošní rok je přestupný. Díky tomu se památka světce původem z Anglie může slavit skutečně v den, na který v liturgickém kalendáři oficiálně připadá, tj. 29. února. Tento muž nosil stejné jméno jako jiný Oswald z Britských ostrovů, o němž jsme ve Světle také psali (viz číslo 31/2018), proto se k jeho jménu kvůli rozlišení připojuje přídomek „z Worcesteru“.

Narodil se sice na Britských ostrovech kolem roku 920, měl však dánské předky. Víme o tom díky tomu, že byl synovcem arcibiskupa z Canterbury, sv. Oda, jehož otec byl zcela jistě Dánem. Právě strýc Odo dostal na starost Oswaldovu výchovu a s největší pravděpodobností to byl on, kdo rozhodl, že jeho budoucnost bude spjatá s duchovním prostředím.

Jak bylo tehdy běžné, dříve než přijal kněžské svěcení, stal se Oswald kanovníkem, a to winchesterské kapituly. Toto postavení mělo zajistit, že Oswald duchovní dráhu neopustí, už jen proto, že jmenování zaručovalo vcelku slušné příjmy, což v době, kdy neexistovala žádné sociální péče ze strany státu, představovalo velice ceněnou devizu. Za čas se dokonce stal děkanem této kapituly.

V tomto úřadu však nesetrvával dlouho. Navzdory představám příbuzných či logice mocných Oswald na svůj úřad, jenž mu skýtal významné postavení ve společnosti i trvalé zajištění, rezignoval. Odešel do benediktinského kláštera ve francouzském Fleury, aby v jeho společenství žil životem prostého mnicha, životem v duchu benediktinského hesla: „Modli se a pracuj!“

Jako benediktin se však Oswald ve Fleury nedomodlil a nepracoval dlouho. V roce 959 vyslyšel úpěnlivé volání svého umírajícího strýce Oda, aby se vrátil do vlasti, která po další vlně loupeživých nájezdů Dánů a Norů (o nichž jsme ve Světle již několikrát pojednali v souvislosti s jinými světcy) přišla o stovky, ba tisíce obyvatel. Těm, co přežili a nebyli odvečeni do otroctví, se nedostávalo kněží, kteří až příliš často sdíleli osud svých věřících. A jelikož Oswald během svého pobytu ve Fleury přijal kněžské svěcení, prosil ho strýc a anglický primas v jedné osobě, aby svým kra-

janům duchovně vypomohl. (Podle jiné verze k tomu naléhání došlo až po návratu, ten byl každopádně motivován právě tím, že synovec zaplní jedno z uprázdněných kněžských míst.)

Oswald se nechal přesvědčit a do Anglie připlul, leč strýce již mezi živými nezaštil. Vrátil se proto zpět do Fleury, ovšem jen na malou chvíli. Další prosby Odova nástupce Dunstana jej nenechaly chladným a navrátil se na Ostrovy definitivně. Stal se Dunstanovým neocenitelným pomocníkem, pomáhal mu v ožívování a vedení diecéze, a to až do roku 961, kdy byl ustanoven biskupem ve Worcesteru poté, co tam zemřel dosavadní ordinář.

V novém úřadě Oswald bohatě využil zkušeností, které získal během předchozích dvou let u arcibiskupa Dunstana, i při roční formaci ve Fleury. Pustil se do reformy, a ty se nikdy nesetkávají se všeobecným nadšením. Zejména se zaměřil na kláštery a kněžský stav, kde bez sentimentu nahrazoval ženaté kně-

ze v jejich farnostech řeholníky. Dbal o čistotu ducha i těla, dbal o čistotu vztahů – i těch v rámci komunit. Sám v jedné spolu se svými kanovníky žil, přičemž si za vzor vzal komunitu benediktinských klášterů řídicích se clunyjskou reformou. V jejím duchu zakládal nové kláštery, nejznámějším z nich bylo opatství Ramsey, další v jejím duchu reformoval. Živými vzory pro něj pak byli již zmínovaní arcibiskup canterburský Dunstan a winchesterský biskup Etlvold. (O Oswaldově schopnosti vybrat si správný duchovní vzor svědčí fakt, že oba byli později kanonizováni.) Svátý Dunstan byl neohrožený muž. Když se například dozvěděl o nevěře krále Edgara, uložil mu za pokání sedmiletý zákaz nošení koruny, což v těch časech představovalo něco nevídaného.

Když sv. Dunstan viděl, jak dobře si jeho chránělec počíná, pověřil ho po smrti arcibiskupa z Yorku navíc i správou této významné diecéze, která platila za druhou nejdůležitější v Anglii hned po canterburské. Pro pallium si Oswald tehdy doplnil do Říma a přijal je z rukou papeže Jana XII.

Nebyl žádným mocichtivým a bezohledným prelátem, jak nám to s oblibou prezentují filmy o středověku (převážně hollywoodské produkce), ale duchovním otcem svých dětí, pro něž byl „spolutvůrcem radosti“ či „zprostředkovatelem nádeje“. Kam zavítal, tam zavládl pokoj, lidé cítili, že k nim přišel svatý muž plný Boha. Svou činnost přitom Oswald neomezoval toliko na dvě své diecéze, rozšířil ji na celou Anglii. Žádná aktivita vedoucí ke spáse duší mu nebyla cizí, vše konal ke slávě Boží.

Cizí mu však bylo počínání mladičkého krále Ethelreda, jenž se na trůn dostal po vraždě svého nevlastního bratra, sv. Edvarda, kterou měla na svědomí Ethelredova matka Elfrída, jež svého syna ovládala. Začalo pronásledování těch, kteří stáli za Edvardem, tj. i Oswalda, Dunstana a dalších. Řada klášterů byla zavřena, mniši vyháněni, majetky rozkradla šlechta, ke slovu se dostávalo opět pohanství.

Nemělo to však dlouhého trvání a kříž se brzy na Ostrovech vrátil na čestné místo, z něhož byl předtím vyvrácen. Oswald tak mohl navázat na bohumilnou činnost, kterou musel v dobách zlých značně omezit. Opět mohl do klášterů v jím spravovaných diecézích vnášet clunyjského ducha, znovu přesvědčoval učence z Fleury, aby přicházeli do Anglie a vyučovali tamní duchovenstvo, znovu mohl vychovávat řadu kněží svatě pověsti, opět mohl podporovat hlásání slova Božího, vypomáhat chudým, o které se vyjma Církve nikdo jiný nestaral.

Právě mezi chudými dospěl Oswald k závěru svého pozemského života. Dne 29. února 992 si jako každý den v postu pozval do svého sídla skupinu žebráků, aby je pohostil a umyl jim nohy. Během této pokorné služby se slovy „*Sláva Otcí i Synu i Duchu Svatému*“ sesul se mrtvý k zemi.

Pochován byl ve worcesterské katedrále, později byly jeho ostatky přeneseny jinam. Není-li zrovna přestupný rok, slaví se liturgická památka sv. Oswalda z Worcesteru o den dříve, tj. 28. února.

skou lásku viditelně vyjádřenou ohnivými jazyky, které se objevily nad jejich hlavami. To, co Kristus zaslíbil, se stalo: „Vy však budete za několik málo dnů pokřtěni v Duchu Svatém.“ (Sk 1,5)

Baret říká, že přítomnost a působení Ducha Svatého v Marii musí být interpretovány souběžně se vztahem ke stvoření (srov. Gn 1,2). V tomto textu se Duch Svatý objevuje ve své činnosti Stvořitele, schopný dávat věcem řád. Při zvěstování se objevuje Duch Svatý a uskutečňuje nové stvoření. V Marii a skrze dílo Ducha Svatého, po přijetí její svobodnou vůlí, dochází ke vtělení Božího Slova, které přichází na svět skrze Marii. A v Ježíši je představeno nové stvoření v dějinách.

Na začátku Bůh řekl s imperativem „staň se“ a bez předchozí konzultace byl svět stvořen. Ve zvěstování je to tentýž Duch Svatý, který rozmlouvá s Marií, představuje jí svoji žádost a nabízí dar mateřství; je řeč o novém plánu znovuzrození v Kristu, které Maria zcela přijala.

Maria přijala žádost Boha v onom „staň se“. Mariino „ano“ se sjednocuje s působením Ducha Svatého v tomto tajemství lásky, kterým je vtělení; a začíná mezi lidmi cestu spásy. Maria není ným nebo nehybným nástrojem, který Bůh používá. Je to osoba zcela svobodná, která se s plným pochopením a znalostí díla Božího ztotožňuje s jeho plány.

Xabier Pikaza říká: „Duch Svatý učinil Marii Matkou Božího Syna a Maria nabídla Božimu Duchu svůj lidský život, skrze který sám božský Syn mohl vstoupit do dějin člověka.“⁽⁴⁾

Od příchodu Ducha Svatého je Maria velkým důkazem a svědkem Ježíše Krista při zrození Církve. Maria, poctěná naplněním Duchem Svatým, začíná uskutečňovat péči a duchovní spojení v této komunitě prvních následovníků Ježíše, který ji povzbuzoval, a zůstává věrná Pánu.

Maria nezasahuje do skutků apoštolů, ale ve skrytosti a tichosti modlitby, se svojí láskou k bližním a jako duchovní Mat-

ka projasnila svůj život nejménějším obrazem Ježíše, přeměnila se ve velkou sílu, která podpořila zrození Církve. Ona je nejposlušnější následovnicí působení Ducha Svatého, který vytvářel vzor, který Církev následovala v budoucích časech.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:

Cien rostros de María para la contemplación. San Pablo, Madrid 1998.

Přeložila -hk-

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ I. SALCEDA *Lucero de nuestra salvación*, BAE 35, 385.

⁽²⁾ J. PADILLA *Retablo de la vida de Cristo*, BAE 35, p. 909, n. 384.

⁽³⁾ NÓNIMO *Las albricias de nuestra Señora*, BAE 158, 431-437.

⁽⁴⁾ X. PIKAZA *La madre de Jesús. Introducción a la mariología, Sígueme, Salamanca 1990, 624.*

Matka Evženie Ravasio (7)

Chci chránit mladé

„Jako laskavý otec bych chtěl chránit mladé. Na světě je tolik zla! Tyto ubohé nezkušené duše se nechávají zlákat lákadly hříchu, který je postupně vede do úplného zničení. Ó vy mladí lidé, kteří zvláště potřebujete někoho, kdo v životě nad vámi bdí, abyste se dokázali vyhnout zlu, poďte ke mně! Já jsem váš Otec, který vás miluje víc, než vás kdy bude milovat jakékoli jiné stvoření! Hleďte útočiště v mé blízkosti, svěřte mi své myšlenky a přání. Budu vás něžně milovat. Dám vám potřebné milosti pro přítomnost a požehnám vaši budoucnost. Budte si jisti, že ani po patnácti, dvaceti, dvaceti pěti anebo po třiceti letech, co jsem vás stvořil, na vás nezapomenu. Poďte ke mně! Já přece vidím, jak velice potřebujete takového laskavého a nekonečně dobrého otce, jakým jsem já.

Nechci se zdržovat tím, co by se k tomu ještě dalo říct; o tom mohu hovořit později. Nyní chci mluvit především k duším těch, které jsem si vyvolil: ke kněžím a řeholníkům. S vámi, milované děti mé lásky, mám velké plány!“

PAPEŽI

„V prvé řadě se obracím na tebe, svého milovaného syna, mého zástupce, abych toto dílo vložil do tvých rukou. Mělo by se upřednostnit před vším ostatním, ale kvůli strachu, který člověku vnukl ďábel, se usku- teční až v této době.“

Nechť nás to nepřekvapuje, že nebeský Otec nazývá papeže svým zástupcem, i když jsme zvyklí hovořit o papeži jako o „zástupci Krista“. Jednota nebeského Otce s jeho Synem mu toto oslovení umožňuje. Jak velké je tedy povolání Petra a jeho nástupců být zástupcem nebeského Otce na této zemi! Vyjadřujeme to vlastně i v oslovení Svatý otec. Právě proto by měl o mnoho víc jako jiní chápat úmysly nebeského Otce a osvojit si je. Podporujeme ho v tom naší modlitbou a obětí, aby se na zemi mohly uskutečnit Boží plány a přání.

„Ach, přál bych si, kdybys dokázal pochopit dosah tohoto díla, jeho velikost, šířku, hloubku a výšku. Přál bych si, kdybys pochopil nezměrné přání, které mám při pohledu na současné i budoucí lidstvo!

Kdybys věděl, jak velmi toužím po tom, aby mě lidé poznali, milovali a vzdávali mi zvláštní úctu! Tuto touhu nesu v sobě od věčnosti a od stvoření prvního člověka. Člověku jsem toto přání už častokrát vyjádřil, především ve Starém zákoně, ale člověk ho nikdy nepochopil.

Tato touha mi dovoluje zapomenout na vše, co bylo předtím, jen ať se nyní toto přání uskuteční na celém světě ve všem mém stvoření.

Snižuji se až k tomu nejmenšímu z mého stvoření, abych v její nevědomosti (myslí se zde sestra Evženie – pozn. redakce) mohl hovořit k ní a skrze ni k lidem bez toho, aby si uvědomovala velikost díla, které chci mezi lidmi vykonat.

O teologii s ní hovořit nemohu, určitě bych neuspěl, protože by tomu nerozuměla. Dopouštím to, že je taková, protože tím se může mé dílo uskutečnit skrze prostotu a nevinnost. Nyní je však na tobě, abys dal toto dílo přezkoumat přiměřeným studiem a co nejdříve ho uvedl do života.“

Přání a prosby nebeského Otce

„Abych byl poznáný, milovaný a zvláštním způsobem uctíváný, neprosím o nic mimořádného. Přejí si jen toto:

At' je mi zasvěcen jeden den anebo alespoň jedna neděle, kdy budu uctíván zvláštěm způsobem jako Otec celého lidstva.

Pro tento svátek si přeji vlastní formulář mše svaté a vlastní proprium pro modlitbu liturgie hodin. Není těžké najít k tomu příslušné texty v Písmu svatém. Když se rozhodnete projevit mi tuto mimořádnou úctu v neděli, volím si první neděli v srpnu, pokud si vyberete některý den v týdnu, tak 7. srpen.

At' všichni kněží usilují o to, aby se tato úcta rozšířila. At' mě především kněží představí lidem takového, jaký jsem a jaký vždy budu – jako nejněžnějšího a nejlaskavějšího Otce.

Přeji si, at' se kněží postarají o to, abych mohl vstoupit do všech rodin a nemocnic i do dílen a továren, do kasáren a zasedacích sálů, ve kterých činí rozhodnutí ministři vlád, ano, nakonec všude tam, kde se zdržuje moje stvoření, třebaže by tam bylo jen jedno jediné z nich.

Viditelným znamením mé neviditelné přítomnosti at' je obraz, který ukazuje, že jsem doopravdy zde a že jsem zde přítomný. Tak budou lidé vykonávat všechny své činnosti před očima svého Otce a já sám spočinu

svým pohledem na stvoření, které jsem stvořil a přijal za své dítě. Takto budou všechny mé děti žít pod pohledem svého něžného Otce. Jistě, i nyní jsem všude, ale rád bych byl zobrazený tak, aby mě lidé mohli vnímat svými smysly.

At' si kněží a věřící zvyknou během roku na několik pobožností k mému uctění, a to bez toho, aby zanedbali své běžné práce.

At' jdou moji kněží nebojácně všude, ke všem národům, aby lidem přinesli plamen mé otcovské lásky. Tehdy se podaří duše osvětit a získat, a to nejen z řad nevěřících, ale i ze všech oddělených uskupení, které nepatří k pravé Církvi. Ano, at' i tito lidé, kteří jsou mými dětmi, uvidí před sebou hořet tento plamen, at' poznají pravdu, osvojí si všechny křesťanské ctnosti a praktikují je.

Zvláště si přeji, abych byl uctíván v kněžských seminářích, noviciátech, školách a internátech. At' mě všichni – od nejmenších po největší – poznají a milují jako svého Otce, Stvořitele a Spasitele.

At' kněží v Písmu svatém s velkou horlivostí zkoumají, co jsem o účtě, kterou chci přijímat od lidí, řekl už dříve, protože to zůstalo až dodnes bez povšimnutí.

At' pracují i na tom, aby se mé přání a má vůle staly známými všem věřícím a všem lidem, přitom at' přesně rozlišují, co chci říci obecně všem lidem a co chci říci zvláště kněžím, řeholníkům a řeholicím. Tyto duše si volím, aby mi víc než lidé ve světě prokazovaly velkou úctu.“

Všechna tato přání, usměrnění a prosby nebeského Otce byly určeny přímo Svatému otci, který má v oblasti jejich naplnění mezi kněžími a lidmi poslední slovo. Nebeský Otec své láskyplné poselství pro papěže uzavírá následujícími slovy:

„Jistě, bude to potřebovat čas, než se tato slova, tento plán, který jsem vytvořil pro lidstvo a který jsem ti odevzdal, naplno uskuteční. Ale jednoho dne, díky modlitbám a obětem velkorysých duší, které se obětují za toto dílo mé lásky, ano, jednoho dne se moje touha naplní. Budu ti žehnat, synu můj milovaný, a stonásobně tě odměním za všechno, co vykonáš pro mou slávu.“

(Pokračování)

Z *Vítězstvo Srdca 130/2019*
přeložila a upravila -jk-

Sv. František Saleský

Cesta k Bohu (6)

O trpělivosti

U každého člověka, i když je svatý, zůstávají vždycky nedokonalosti. Nekřivíme tedy svatým, když při popisu jejich ctností se zmíníme také o jejich chybách a hříších. Naopak, zdá se mi, že se páchá bezpráví všem lidem, které spočívá v tom, když se ve snaze nebo pod záminkou uctívání svatých zamlčují jejich chyby a nedokonalosti z obavy, aby nebyly na újmu jejich svatosti. Tak tomu jistě není; ovšem ale působí se velké bezpráví samotným svatým, a také pozdějším pokolením. Když světci psali životopisy jiných světců, mluvili otevřeně a nezaжатě o jejich nedostatecích a byli přesvědčeni, že se tak Bohu a svatým více líbí, než kdyby jednostranně osvěcovali jejich ctnosti. Ne nadarmo vyzpovídali učitelé duchovního života, že Bůh ponechává i nejvíce svatým duším určité chyby, které navzdory vši dobré vůli nemohou překonat. Chce

jim tím dát pocítit, říkají, čím by se mohly stát beze svých ctností, aby si v sobě uchovaly jistou nedůvěru, která je pojišťuje před léčkami samolibosti. Je to také podnět pro jejich úsilí, dává jim stále znova cvičit se v důvěře v Boha a hledat své útočiště v modlitbě.

To platí také pro naše ponaučení a účtchu. Chyby, které se nám stávají, nám často dávají podnět ke ctnostem, k nimž bychom jinak neměli příležitost. Bůh dopouští u nás například špatnou náladu, prudkost, abychom se pokořili – a to dostatečně vyrovnává chybu zlosti. Chybný krok se stal z unáhlenosti, pokání nastane přemýšlením, se sebeovládáním, s vědomou svobodnou vůlí – je tedy před Bohem uspokojivější, než mu byla dříve chyba nemilá. Ó drahocenné nedokonalosti, které nám dávají pocítit naši ubohost, které nás cvičí v pokoře, pohrdání sebou, trpělivosti a horlivosti! Bůh se nedívá na ty chyby, ale na srdce, jenom když toto je dobré.

Nevydávej se v kvapném neklidu na hon za dokonalostí! Bůh není v bouři ani v ohni, nýbrž v tichém, mírném vánku, jehož dech sotva cítíš. Dej se vést Bohem a nemysli tolik na sebe!

Ty obavy, které na nás doléhají kvůli našemu pokroku ve službě Bohu, nejsou vůbec ke cti Boží a slouží jenom sebelásky, která nás chce hnát a trápit, abychom dělali více, když to stejně nemůže být lépe uděláno. Považuj za podezřelá všechna přání, která se podle obyčejné úvahy rozumných lidí nedají uskutečnit, například touhu po dosažení určitého stupně svatosti, kterou je možné si dobře představit, ale nedá se uskutečnit, k čemuž se dávají krásné návody, podle nichž se ale nedá žít.

Věz, že je to trpělivost, která nás nejlépe přivádí k dobrému! A i když se má cvičit na jiných, smíme ji mít také se sebou samými. Ano, kdo se snaží o čistou lásku k Bohu, potřebuje více trpělivosti se sebou samým než s ostatními.

Člověk musí tedy svoje nedokonalosti snášet, aby dosáhl dokonalosti. Neří-

NA PRAHU POSTNÍ DOBY

KŘÍŽOVÁ CESTA ZA SMÍŘENÍ V RODINÁCH

Mária Vicenová • Ze slovenštiny přeložila Františka Böhmová

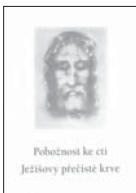
Křížová cesta slovenské autorky za smíření v rodinách nabízí zamyšlení a modlitby, prohlubující živou víru v uzdravující lásku.

Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 100x115 mm, 60 stran, 59 Kč

POBOŽNOST KE CTI JEŽÍŠOVY PŘEČISTÉ KRVE

Těm, kdo se po 12 roků denně pomodlí sedmkrát *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* ke cti Ježíšovy přečisté krve, slíbil Božský Spasitel udělit veliké milosti. Toto zaslíbení, které obdržela sv. Brigita, bylo potvrzeno papežem Inocencem X. Modlitby *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* jsou v pobožnosti doplněny 7 krátkými modlitbami. Pobožnost schválila Svatá kongregace *Sacro Collegio de propaganda fide* a papež Klement XII.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Druhé vydání • Brož., A6, 16 stran, 19 Kč

BOŽSKÁ SLÁVA UKŘÍŽOVANÉHO • HYMNUS FILIPANŮM 2,6-11

Čtirad Václav Pospíšil • Odpovědný redaktor Pavel Mareš • Recenzovali doc. ThDr. Jiří Vogel, Th.D. - Mgr. Pavel Černuška, Ph.D. - Mgr. Veronika Řeháková, Ph.D.

Hymnus z listu Filipanům (Flp 2,6-11) je dobře známý čtenářům Nového zákona i těm, kdo se modlí breviář a účastní se liturgie. Krásná a hutná výpověď o tom, kdo je Boží Syn, nás

přivádí k jádru opravdu křesťanského života. Jakou mentalitu má podle autora Ježíš Kristus? Boží Syn je pokorný a skutečně svobodný, nepovyšuje se nad druhé a zároveň je zcela poslušný Boha Otce v lásce. Sám na sobě ukazuje, že k nezměrné Boží slávě můžeme dojít výlučně skrze cestu kříže. Srozumitelné a velmi podnětné dílo se může stát východiskem osobní reflexe i společných duchovních cvičení.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, 112 stran, 179 Kč

VZPOMÍNKA NA OSOBNOST ČESKÉ CÍRKVE

ŽIVOT NENÍ ČAS, ALE SETKÁNÍ • NOVÉ SVĚDECTVÍ O TOMÁŠI ŠPIDLÍKOVÍ

Richard Čemus • Editorka Petronilla Čemus • Odpovědný redaktor Pavel Mareš • Předmluva František Hylmar SJ

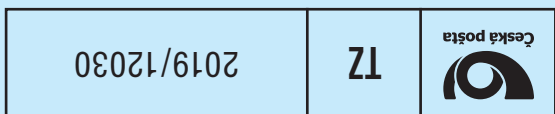
Svědectví blízkého spolupracovníka kardinála Tomáše Špidlíka (1919-2010) není jen vzpomínkou na velkou osobnost naší církve, ale i velmi cennou sbírkou úvah o tématech, která utvářela dílo Tomáše Špidlíka - slovanská spiritualita, modlitba, srdce, kultura a umění, ekumenické snahy, duchovní otcovství či papež Jan Pavel II. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, 168 stran, 249 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc